

NEVTEPENO
POPRIJÉTA DEVICA MARIJA

Zmožna Gospá Vogrska.

POBOŽEN MESEČEN LIST.

Vrejüje ga: **KLEKL JOŽEF** vpok. pleb. v Čręnslovcih

Vsebina.

— : Na znánje	257
(bi.) : Mari pred očmi má Boga	258
— : Romanje v Túr	260
Klekl Jožef : Tretji Red	279
Po Stögeri : Nebésa — králestvo	280
Marijin : List za deco	283
Pošta — odpústki	288

Cena lista je za domače dve koroni; za amerikance pa tri. K listi dobijo tak domači, kak i amerikanci kalendar. Ali potrebno je list naprejdolplačati. Ki nemore naednok vse dolplatiti, naj dá vsako pol leta 1 korono, ali konči 50 filerov vsaki frtao naprej.

Penezi i pisma za list naj se pošilajo na sledeči naslov: Klekl Jožef plebanoš na pokoji v Črenslovcih. Cserföld, Zalamegye.

Za naročnike i širitele lista se vsaki mesec slúži edna sveta meša.

Cisti dohodki lista se obrnejo na zidanje ednoga samostana v Krajini Slovenskoj na Vogrskom.

Stolna cerkev v Szombathely-i.

Na znánje!

Vsaki, ki z tém snopičom plača dol, če je ešče ne, celo naročnino za Marijin list, to je 2 koroni, dobi té mesec knjižico „Skrovnost Marijina,“ sledkar pa kalendar Srca Jezušovoga, oboje brezplačno.

Za pošto so domači nikaj ne dužni plačati, samo amerikanci vsaki 20 filerov.

Ki na svoj naslov dablajo list, knjižico i kalendar ne dobijo na svoj naslov, nego z cele fare se vse vküp v edno mesto na farof pošle. Ki do konca toga meseca ne plača lista, se njemi list gorstavi i njegovo ime v njem tüdi naznani.

Penezi i pisma naj se pošlejo na naslov: Klekl Jožef plebanoš na pokoji v Čerensovcih. *Cserföld, Zala-megye.*

Maria pred očmi má Boga!

Rad misli na nazočnost božo.

Ednok se je zgodilo, ka je Jezus tri dni zaostao v Jeruzalemi, ednok se je zgodilo, ka ga je Maria z očmi viditi ne mogla; düša i srce njéno je Bogá nkdár ne zgübilo.

Kda je Gospod Abrahama odébrao z med jezér lüdh na svojo slüžbo, ga je etak nagovoro: „Hodi pred menov i bodi popolen.“ Pa je Abraham brez henjanja pred očmi meo Bogá: Pred Bogom je hodo i Bogi povoli je hodo.

Kelko več je nevtopena Devica od Abrahama: Slüžbenica boza puna milošče, v šteroj se je Bogi dopadnolo. Njéna vera je živa bila tak, ka kod je hodila, je vsikdár pred obličjom božim hodila, vsikdár pred obličje njegovo postávlala sebé. Njéno srce se ne zvézalo z nikšim zemelskim poželenjom, záto je vseli z slobodnim srcom iskala Bogá. Njéna düša, v šteroj je ne bilo piknjice nerédnoga nágiba, je takša bila kak tiha, mirna, jasna noč, kak čista vretina, štera ne pozna nemirovnosti, v šteroj zvezdatnoga podnébja krasen odsev počiva: tak je počivao v njoj kep boži.

Nanč šen je ne pretrgao njéno prikapčenost k Bogi.

Lehko i slobodno je právila z rečmi pesmi (5, 2) „Jas sam spála, nego srce mi na stráži stalo.“

Bog ljubézni! Zahválím se ti za dobroto, ka si dšú
i Srce bl. Divice tak lepo k sebi privézao z miloščov tvojov.

Mati Maria, vzemi hválo nébe i zemle, štere si vredna
grátala, kda si nagibanja bože milošče tak verno bogala.

Spomin nazočnosti bože, to je to premišljenje, ka
nam je Bog vsikdár nazoči, ka nas vidi, čúje, zná naša
nájskrivneša čútenja, mišljenja i nágibe je zmožna pod-
pora za tiste, ki ščéjo ono popunost doségnoti, na štero
so kak krščenicje pozváni. Pa ki so prišli do kakše po-
punosti, so vsi po toj poti prišli.

Ki má zmiseo od Bogá, on zná, ka Bog vsa vidi,
vsá čúje. To je pa pá drúgo, ka naj sami vidimo, naj
sami čújemo, ka Bog nás vidi i čúje. Ktomi je živa vera
potrebna pred vsem drúgim túdi čista pamet i čisto
šrcé; takše srce je k tomi potrebno, šteroga ne moti vi-
hér čarnih nasládnostih, pa štero ne oslepleno z grehom
teme: „Oni do vidili pri vsem svojem posli, ka je Bog
vidi i čúje.“

Vórna dšú kajkoli vidi, si priliko vzeme z vsega,
ka se k Bogi podigne po njem; čisto srce vseširo m náide
zrok i priliko, kde Bogá lahko diči i hvali.

Podnébje z svojim velikánskím obokom ober nás
božo diko oglašúje, svetle zvezde njegovo svetlobo naz-
nanújejo, nezmerno morje je pódoba njegove neskončane
velikosti.

Vsako stvorjenje bože popunosti glási; nájménša
rožiča na poli je kak odpreta kniga pred tebov, z štere
lahko od božega veličanstva čtéš.

Pa od znotra v sebi túdi lahko náideš svojega Gos-
poda i Bogá. „Po njem i vu njem živémo se giblemo i smo.“
Tak je Bog, kak svetlost, štera se po vseh mestah raz-
prestira, kak zrák, šteri nas od vseh krajov obdája.

Bog je tisti, ki ti pamet presveti, ki ti volo ravna,
ki „trúple na vrátih srca tvojega“. (Skriv. razod. 3, 20)
ino z sladkoverním srčnim glásom prosi srce tvoje.

Ete dobrotiven Bog je on, ki skrb má na tebé, ki
zapove zemli, naj ti dá vsakdenšnji krúh.

Záto ti ga ne potrebno daleč od sebé iskati: vu
sebé se zgledni i pazi na njegovo nazočnost. Pa boš
čúto, on ti dá, naj čútiš njegovo nazočnost kde po pres-
vetlenji pámeti, kde po posebnom tanáci, kde z navdú-

šenimi nágibi ino sladkimi tolázbami, kde pa z lúbezni-
vim opominanjem za volo tvoje nevvučenosti.

Na to pazi, ka tomi različnomi deli milošče bože
vu tebi ne postáviš zádive niti z lehkomišlenosti, niti z
samovolnim neprijátelstvom. Podaj se v tvojem življenji
tistim návadam, štere so mogoče na prijátelstvo bože po-
dignoti dúšo tvojo pa je obdrži z močnov verov zjedin-
jeni z dúhom sv. materecérkve.

V vsakdenéšnji poslaj i svojih opravilaj se drži na-
kanenja božega sprevidenja, štero ti Bog v tvojem srci
naznánje dá. Nikaj ne delaj prenáglo. Náglošča dostak-
rát ešče nájsvetešemi deli na škodo znotrašnje premisle-
nosti, štera dúšo z Bogom zjedini.

Ne nasledúj poziv nature ne vu veselji niti v žalosti.
Tolázbo pri Bogi išči, ne pri stvorjenjaj.

Zavúpaj njemi z srčnov podánostjov vsa, štera te
veselijo ali žaloštijo pa ga mej kak očo, ali dobroga pri-
játla, pred šterim z popunim vúpanjom lahko odpréš srce
svoje ino njemi pokážeš vsa svoja čútenja, vse bolečine
i vso zadovolnost.

Posebno to vúpanje ti odpré pot k srci njegovomi
ino zvrši ono zjedinjenost lúbéznosti z Bogom, štera je
právoj krščanskoj dúši kak medapuna tolázba na etom
sveti. (bi.)

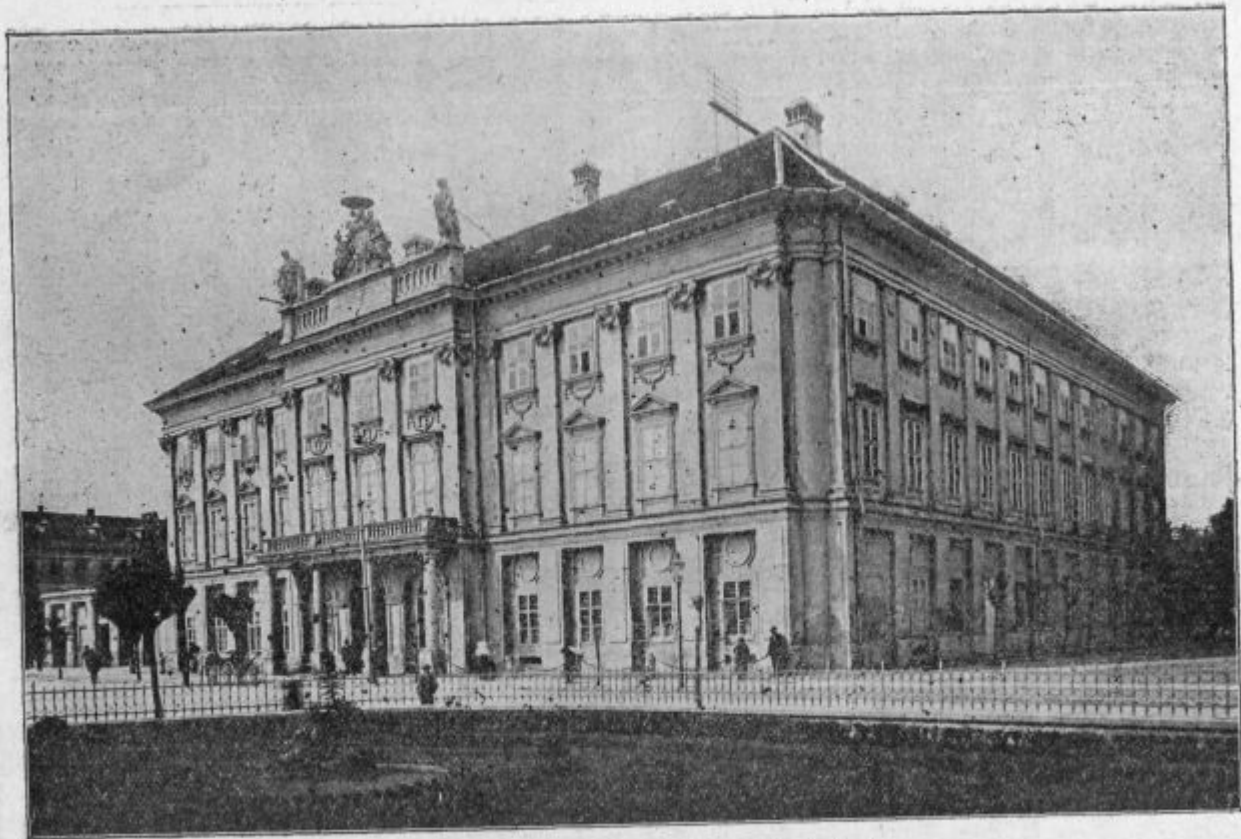
Romanje po ostanke sv. Martina v Túr na Francuško.

II.

Maj. 24. 25. 26.

Venezia—Lido—Torčello.

Od Szombathelya po železnici blúzi 700 kilometrov
smo včínoli, gda smo vu Venecio prišli. Tak smo si do-
gučali, ka na tri dni tú ostanemo. Več zrokov smo meli
se vu Venecii múdititi. Vsej osem nas je zadosta trúdni
bilo. Venezia je prva počitnica. Zvúntoga cio našega ro-
manja je bio iti nej samo po ostanke sv. Martina, nego
se spoznati z onimi vsejmi, med šteri očakami je ednok

Palača našega püšpeka v Szombathely-i.

sv. Martin hodo. On se je pa vnogokrat obrno med talijanskom lüstvom, zato bi se pa mi tudi radi spoznali z njimi. Istina, ka vu Venezii je naš svetnik nej hodo, ár je on prle živo, kak Venezia váraš na sveti bio. I či smo mi li Venezio goripoiskali, včinioli smo to záto, ka te váraš je najpripravnejši nam pokázati talijana gospoda i pávra na vodi ino na sühon. Venezia nam pokaže, kakši je na vodi talijanski paver i gospod; Lido nam pokaže, kákši je na sühom talijanski gospod; Torčello pa, kakši je na sühom talijanski paver. Zato smo pa gorivdarili Venezio, Lido i Torčello.

Venezia! — Ste že gda sveta kaj čüli od toga mesta? Mogli ste že kaj čüti. Samo ka znábiti nej po tom iméni. Nas vu vogrski šoláj od toga mesta so včili po iméni: Velence. Nemece pa tak zové to mesto: Venedig. Slovence pa: Benetki. I či ste vu šoláj nikaj nej zvedili od toga várašá, mogli ste od njega čteti pred desetimi letami, gda so Sarto Jožef po iméni X. Pius za pápo postavljeni bili. Naš sveti Oča so najmre prlé vu Venezii bili púšpek, patriárka. I vidite že zatoga volo je tudi vrejčno kaj znáti od Venecie. Jas ostanim poleg toga imena: Venezia, ár talijan to svoje mesto tak pravi. Vsakoga mesta istinsko ime je pa ono, po šterom ga domáči lüdje zovejo i nej ono, po šterom ga tujinci zvati želejo.

Lüdje! Znáte, Venezia je na sveti te nájnáciši, čüdiviten váraš. Či bodeš v Ameriko šo, i celo oblejčeš, ali pa v Ažijo i tam na té nájvišiši brejg boš plezo i tak okoli po sveti glédao, spodobnoga k tomi váraší nigde ne nájdes. Ka pa te čüdnoga má v sebi to mesto? Čüdivitna je v njem nej velikoča, — jestejo dosta vékši várašje od njega — čüdivitna je v njem nej lepota, nego čüdivitna je vu Venezii cna morska voda, štera celi váraš vsešérom zahodi. Venezia notri vu morji stoji i nej na sühoj zemli.

Sühe ceste tam ne nájdemo. Kola tudi nindri neboš vido. Fiakara pa kakštéc boš za njim kričo, tudi nenájdeš. Aotomobila se ti rávno tak nej trbej bojati, ka bi te razklačo. Konja, krave, ne ga tú viditi. Vse to ne rabijo vu Venezii. To edno samo potrebüejo za približavanje: ladje i brodare. Toga je pa tú telko, kak sméti. Lüdje, či k sv. meši ščejo iti, morejo se v ládji tá pelati; ali pa

či si stoj žemlo šče kúpiti, ali kakšo drügo hráno, ali obleko, po vse to v ládji more biti. — Ali pa či bi si z sosedom po tího zgučati šteo, po ládji si samo mogočen njega goripoiskati. — No vej se pa te talijanje znankar ne čütijo dobro v toj vodi? — si znábiti misli šteri med vami. — Oh, pa ešče kak dobro! Vido sam tam ednoga kak je na svoje ládje naprej na kráj stopo. — Ja, ka te

Cerkev sv. Martina v Szombathely-i.

pa tam nosi — sam skričo, kak sam to zagledno, ino sam vse trpeto, ka bi se v morje prekubicno. Pa mislite, ka njemi kaj bilo? Ednok se je samo zdró, te pa z veslom potégno, ládja vujde od brejga i brodár se je že na ovom kráji rézo. To so te brodárje, žilavi, i malo bole prilični, kak ništerni naši móřčarje.

Pa kak čüdoviten je te váraš dnes na glédanje, tak čüdovitna njega zgodovina. Attila, zmožen kral hunnov, ki je v našoj domovini tüdi bio, 452 leta, — te tak za 137 lejt po rojstvi sv. Martina — je vdiljek po Talijans-

kom proti Rim váraši šo, naj bi ga pod svojo oblast spravo. Po poti vse národe, štere je samo sréčo, doli dao spoklati. Samo od sébe se razmi, nišče je nej svoj šinjek njemi pod sablo ponūjo, nego je bežo pred njim, kak je mogo. Poleg morja je bio eden máli národ, štéri je z ribičijov držo gori svoj žitek i trgovino meo zdrūgimi. Gda je té narod zvedo, ka Attila, koga so za; „Božibič“ imenūvali, proti njim ide zandrūgim se v ladje poberéjo ino taki vkraj od sūhoga notri v morje odplavajo. Pa ka

Poslanstvo naših 8 dūhovnikov z dvema francozkima v Toursi.

je drūgokrát Attila nebi meo prilike sagati, nej so nazáj šli, nego v morji so svoje šatore goripostavili. Po šatoraj so se pomali vékše i vékse hiže zidale, po hižaj pa palače prišle, v morji tak počasi celi váraš nastane, i te váraš je denéšnja — Venezia.

Či že, gda je na sūhom, bio te národ, mogo tržiti, zdaj ka je sčista v morje se odselo, tembole je mogo pelati svojo trgovino. Stari Veneziančarje so dobro tržili, vnogo pejnez vkūper spravili, z pejnezami cele okrogline goridržali; vsi dužniki so pomali Venezii podložniki nastanoli, Venezia se je na kraljestvo zmogla. Je mejla svojega

krála; te se je zvalo: dože (doge). Venezie kralovje so tak veliko lepoto špilali, kak dnesden malo kralov more to včiniti.

Dnesden Venezia več nej samostalna kralovina. Eden váraš je pod oblastjov talijanskoga kralá. Nema kralstva, nema

Precesija z ostanski sv. Martina v Toursi.

krála, nego ešče dnesdén má indašnjega lepoga časa žalostne spominke. Vsaka zidina skoro eden spomin Venezie indašnji zláti časov. Takši spomini, štere gledat hodi celi svejt. I vidite z tej tújincov žive denešnja Venezia. Dokeč do te stare zídine stale, do Venezie lúdje túdi živeli. Kak se pa te stare zidine vküpspoderejo, Venezia 180 jezér lúdi več nema krúha, Venezia je minola iz toga svejta.

PREKMURSKO
MUZEJSKO
DRUŠTVO

MURSKI SOBOTI

Ka glédat ide vsaki tujinec vu Venezia, to smo mi šli glédat tudi. Nájprvé smo šli glédat Venezia sūho mesto. Ne mislite si, ka je kakše velko mesto: 175 metrov je dugo, 84 metrov šurko. Zové se pa trg. Sv. Marka evangelista. Na toj sūhoči je puno lūdi, i od lūdih ešče več golobov domačih. Drūge stvari Venezia nema, golobe lūbi. Mesto cukra v šatoraj okoli toga mesta kukurco odávajo. Deca, či majo krajcare, po kukurcu idejo, i nej po cuker; z kukurcov na srdino idejo, kukurco golobom pokažejo. Golobje pa že razmijo, ka njim je zdaj za či-

Procesija z ostanski sv. Martina v Toursi.

nit, či ščejo zrnje dobiti. Eden golob se séde deteti gori na glavo, drūgi na ramo, trétji na roko, i tak prosijo za kukurco. Dete se pa veseli toj prošnji, odpré svoj papér, v prgiščo vzeme zrnje; golobje vsi zdaj na prste zletijo i tak klūkajo z prgišče. I gda pojejo, se dajo pobožati, to je njihov Bog pláti, i te zletijo.

Gda smo se že navolili te ptice nebeske gledati, se povrnemo v Venezia nájimenitnejšo cerkev: cerkev sv. Marka evangelista. Nej smo sami bili, ki smo jo glédali. Više 100 angleških dijakov tudi sem prišlo v Venezia

glédat njene spominke. Cerkev sv. Marka evangelista je zidana od 830 do 864. leta. Gori stoji zato že višje jezero lejt. 976. leta je eden del dolzgoro, nego nazáj so ga popravili. Denešnja cerkev je 76-metrov duga, 52 metra šüroka. Pod prednjim oltárom je skrito telo sv. Marka evangelista. Od toga má tüdi imé cela cerkev. Tü so ostanke sv. Marka ;gda pa bodemo mi vidili ostanke sv. Martina? Lepa cerkev je to. Puna starine. To je njeno bogástvo. Žalosten sam šo ž njé. Nej zato ka je nej moja; nego zato, ka se fundament že začne pogražati. Fun-

Tourski bogoslovci pri precesiji sv. Martina.

dament je jezero lejt vöpréstao zdaj se je navolo i celi začne se potunjaváti. Škoda na njem i na celoj cerkvi. Kak do to čuvali, nevem.

Po tom je prišo red na kralesko palačo: Palazzo Ducale. Prle kak bi notri šli, se je znami nikaj pripetilo. Doli vam zpišem celo zgodovino; ztoga zvedite, kakši je Venezie tepeš na sühom.

Okoli cerkvi Sv. Marka je vnogo tákši tržcov, ki mále knige odavajo, gde so cele Venezie vsa imenitnejša mesta doli vzeta. Domáci človek ne nüca to, tak zná,

kakša je Venezia. To je za tujinec. Kak so zavarali nas, ka smo tujinci, vsi se med nas smetėjo i nas prisiljavajo knige ali kárte kúpiti. Eden se je k meni túdi spravo. Z cele moči mi je pontújo zevsem, kaj je meo. Jas sam ešče prvi den nikaj nej šteo kúpiti; je ešče zato sledi čas. Zato sam pa mimo njega šo brezi toga, kaj njemi samo edno rejč pravo. Ali talijan je nej bio trúden; zamenov beži, pred méne se postávi, i tak me sili kárte od njega kúpiti. Talijanski sam nej znao, záto tak po slovenskom sam proti njemi zmuvu: Nikaj mi nej „trbe.“ On pa to mislo po talijanskon, ka ga jas to pitam kelko zato dati „trebe.“ Včasi je záto pravo proti meni nej samo ednok, nego lehko 10 krát; Dvej liri, dveji liri naj dam zato. Pá sam pravo po slovenskom: Dvej liri zaté knige: to je „drago.“ On pa to mislo po talijanskom ka jas neščem to falejšo, nego edno „dragšo“ knigo meti. Vöpotégne záto z turbe to dragšo knigo i znovič se ž njov pred méne postavi. Zdaj mi je že nej bilo vse edno. Ka pa pá tú ščes, sam njemi malo bole glasno povedo. Ne čemeri me ti „talijan.“ Kak je pa on to zarazmo? Tak ka je mislo, ka jas zato neščem kúpiti, ár nemam pejnez „talijanski.“ Visoko drži zdaj svojo pesnico, tri duge prste proti meni káže, pa tak právi meni vu obráz naj njemi tri „korone“ dam zato. „Koga? Tri korone! Za to? Čemerno se zderém na njega i právim:“ Šo boš od méne ti — To tri korone vredno? Gda je vido, ka sam že čemeren na njega lepo se nanizo, kranščak zdigno, lepo poklono, z tem za odpúščenje proso, ka me je müdio i tak odišo. Komaj sam se toga rešo, že eden drúgi se pred méne postavo: „Bit bodeš ti túdi“ sam ostro povedo tomi. Ali on se je na to -zosmejo i mi je kázoka so že drúgi, moji prijatelje kúpili kaj, ve sam pa záto jas túdi naj tak dober, ka kaj kúpim. Resan poglednem moje prijatele; z vekšega tála so že vsi kaj spokúpivali od talijanov, ka sam se jas z mojim trgo. Pitam toga prvoga, počem je kúpo to knigo? On odgovori: Za 2 liri. Pitam potom drúgoga: Počen si pa ti kúpo to knigo? On odgovori: Za edno liro. Te si se ti dobro držo, ka so te tej nej stepli. Kak so me talijanje vidili, ka spítavam

ka kelko so knige koštale, trije so k meni prileteli i vsi trije šteli, naj kupim edno knigo. Počen date sam je pito. Vsi trije právijo i kážejo z prstom: Edno liro. Od šteroga naj kupim zdaj, sam se čednio. Te sam zaváro, ka med trejmi je tiste, ki je že zaprva mené mantrao, nego je pobegnoti mogo i tak nikaj nej odo. Zdaj se mi je pomilo. Ovi majo kaj na krüh, te pa nikaj nej. Od onoga záto-vzemem knigo, ki me je že prvle ponüjo. Istina, ka nej vreden bio pomilüvanja, on je zaprva za tri korone tisko ono vméne, ka je zdaj za edno ta rad dao. Ali ka

Precesija sv. Martina v Szombathely-i.

si človek ve, či ešče zdaj ne kupim od njega, de me znabiti psüvao; kúpo sam knigo od njega, i tak sam se rešo od vseh treh. Takši so vsi tepešje nej samo v Venezii, nego vu vsakom vékšem talijanskom váraši. Jaj tú onomi, ki neve se trgati.

Prijatelje romarje so že pri kraleskoj palači bili, kak sam jas edno liro za knigo pláčo; za njimi sam mogo drápati, či sam nej šteo zaostati. Cerkev sv. Marka smo brezplačno lahko poglednolí, palačo že nej. Tri kárte smo mogli kúpiti za tri lire, samo tak so nas notri püs-

tili. Nego nej mi je žao bilo za to pot. Ka za lepote, dragoče, starine lahko človek tam vidi, to je nej za doli spisati. Z ednov kartov smo bili v hižaj, štere so naklajene z grozovitnimi ino imenitnimi kejpami. Eden kejp zaváramo, šteri Sv. Martina kázao. Včasi smo ga šteli doli kúpiti. Nego te je nej bio za odajo, samo menše podobe vzéte z toga kejpa. Z drugov kártov muzeume poglednemo, gde je natláčeno vsefelé starih stebrov. Z trétjov temlice, gde so inda hüdodelnike kaštigali. Skoro tri vöre smo se müdili tü. Cela palača je na štiri kükle postavlena. 75

Precesija sv. Martina v Szombathely-i.

metrov dužine ma predjen del, 71 metrov stranski del. Dokončana je pa ta zidina 1463 leta. Stoji zato že više 400 lejt.

Že blüzi poldné bilo, gda k Angel Gospodnomi zvonijo. Vola nam je prišla viditi, kakše zvoné má cerkev sv. Marka. Nej se nam vnožalo zato v törem gori iti. Talijsanske cerkvi z vekšega nemajo töрма k cerkvi zozidanoga kak naše cerkvi. Tam tören spozosed stoji. Sv. Marka cerkev tüdi sozed má svoj törem. Nego to je törem i nej kakša ráglica. Zové se pa : Kampanille. Novi je. Pred

11 letami se je stáři vkúp porúšo. Novi je vse tak zozidani, kak je bio narejeni stari. 98 metrov je visiki. Trikrát višiši, kak tišinski, ali beltinski. Na špici eden zláti angel stoji. Vsev to formo, kak beltinske cerkvi zvúnešnji angel ober prednji dvér. Samo ka je 20 krát vekši. Na visiki tórem smo nej šli peški. Eden mašin nás ta gori pelo. Tak se zové : lift. Vu tom tórmu lift pela v zrak. Ravno 12 bije vúra. Ober nás je grmelo i se je bliskalo. Stráh nam je vujšo v srcé, ka pa či šteroga na toj visini blisk polezne. Njemi znamkar nede vseedno. Drúgo nej, ka se

Precesija sv. Martina v Szombathely-i.

gene zvon. Tam si mislo, ka de tak ostro mi glas vúha briso, ka mo glúhi. Pa nej. Lepo mehko se zglasi, tak lepo pozáva vsakoga gori i nakli naj roké vkúper dene i moli Angel Gospodnov. To je bio velki zvon i novi zvon. X. Pius so ga dáli napraviti, že kak pápa. Ešče štirje velki dečki so sedeli poleg toga zvona. Vsi tak na staro gučijo. Tej so starejši. Že na starom tórmu so gori bili. Gda se je stáři tórem nalla seo, tem 4 zvonom nikaj se je nej zgodilo. Zatoga volo so zuovič prišli na visino, i kak prvlé i potomtoga bodo nadale zvali lústvo v cer-

kev, sprevaljali mrtve na slednjo pot. To svojo dužnost teh pét-zvonov lepo opravla, dobro opráva i pogosto opravla. Vu Venèziji sploh skoro zvonijo. Kak sunce zide, notri do polnoči vsaki fertal vüre ali eden ali drügi zvon doni. Talijanje na telko radi poslühšajo glas zvona. Oh daj ga bár tüdi tak bogali, kak ga poslühšajo.

Iz sühoga mesta več imenitnejši dejl ne moremo viditi. Vse drügo po vodi more človek poglednoti. Vsaka vodena pot pa na nas gledoč nikšo težavo mela v sebi. Nej smo mi bili k njej navajeni. Dosta nevole more meti

Procesija sv. Martina v Szombathely-i.

člvek z brodári. Že varaški tepeš, ki knige odáva je za tujinca ne priličen, vodeni tepešje, brodarje se pa tembole vékši huncutje. Se njim človek dosta leko smeje, pa tüdi čemeri. Vnogo poti mo meli po vodi, tüdi vnogi zgodovin z broda. Edno vam z teh tüdi dolispišem, ka te znali kakši je talijan na vodi. Nájboše bode, či včasi prvo pot, štero smo po vodi vu Venezii včínoli naprej dam.

Prejk edenájsete vüre je že bilo, gda smo z železnice vöstopili. Z kuframi vréd ladje idemo iskat, štere do nas vu vároš selile. Vnogo brodárov z vnogimi ládjami zaváramo

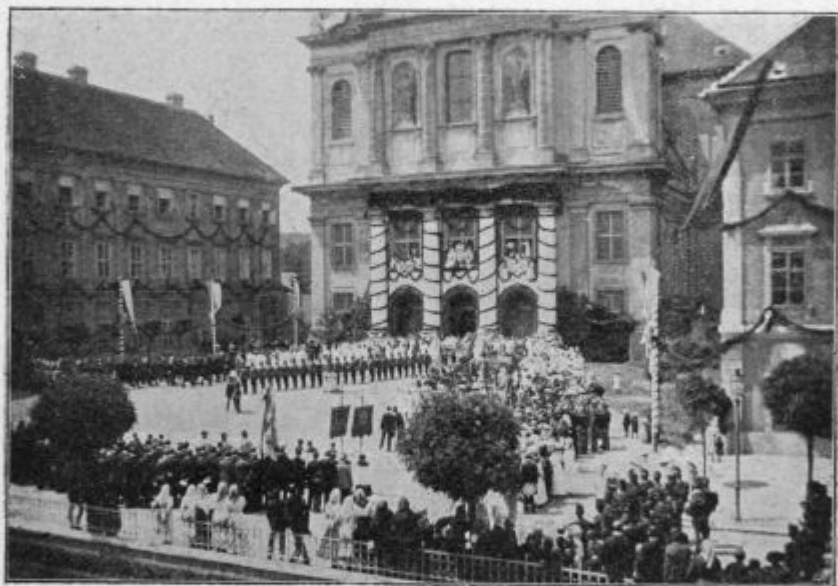
mi. Kak so pa te nas zavárali, vsi so kričali: Fakino, fakino. Pa ka ga ešče bole naj vpamet vzememo, z ednov rokov z cele moči nam kiva, z drúgov pa prsi bije i tak prosi, naj de nas on pelo. Nej smo znali v začetki, v štere bi stopili. Kak sam poleg vnogi lampašov njihova kivanja glédo, drúgo nej, ka se je meni nikák k kufri spravo, ino mi ga žele z rok vzéti. „Ka pa ti ščes z tem“ sam si mislo; te mi kázo z rokámi pa z nogámi, ka mi pomágati ščé nesti. Gda sam vido, ka prijatelje túdi drúgim so tá dáli svoje pake, sam svojga túdi njemi vroke

Precesija sv. Martina v Szombathely-i.

dao. Veselo je skočo zdaj v ládjo, i tam ga položo poleg ovih. „Hvála tebi“, sam si zgučo, ka si mi ga ta odneso, tak zadosta žmetno mi ga je bilo držati. Paki so že v ládji ležali, zdaj je na nas réd prišo notri stopiti. Lehkar trije-taljanje so ta k bregi skočili z nikšimi klúkami ino ladjo k bregi držali, ka naj nas šteri v vodo ne stopi. Že si je vsaki svoje mesto vödébro v ládji, slobodno bi že šli — i li smo nej šli. Kak je pa te to? Te smo vpamet vzéti, ka prlese more plátiti, samo te se mogoče vu Venezii pelati. Naprej vzememo turbice, kjer so nam pej-nezi bili shranjeni.

Ponūjamo že čentesimo, té talijanske štiri krajcare, štiri so tak velki, kak kákši lopárje. Pa je li nišče nej šteo vzéti. Na brejgi so se nájmre nikaj sposvadili, ki so nam prvle pomagali. Dvá sta se súnjávala; zednov rokov eden ovoga dregala, z drúgov pa proti nam klobúke globoke držala, nej sem vržemo svoje dáre. Kak sta se tidva dregala, trétji se pripašči k nam ki nam je nikaj nej pomágo, i li želo, naj bi od nas kaj dobo. Samo ka siromák nej meo dosta sreče. Šteriva sta se bila, sta se zmirila, i na toga tretjega se súneta ino ga vkraj splodita. Dvá no-

Precesija sv. Martina v Szombathely-i.

viva prideta na pomoč tretjemi. Nastane zdaj bitje i práskanje. Tak so se meli, kak bulgari i srbi, tórki i grki pa romanje. Nájboše bi bilo oditi, kak so se tej rezali. Samo ka brodar se je nej geno. Nej zaman, ka je talijan, záto pa talijána poštúje. Goripozove te vrle brate, naj se ne bijejo, nego pejneze vzemejo, ka dugo ne more nanje čakati. Te so se li nikak odtrgnoli eden od ovoga i vsi so k nam prosit prišli. Vsakomi smo mogli dati, eščetistomi, ki je nam nikaj nej pomágo. Mogli smo njim vsem dati, ár ovači bi se znovič vküper zgrabili. Ali zdaj,

kak so vsi dobili, so se lepo zmirili. Oni so se veselili, ka so si žepke napunili, nego nam je nej bilo vse edno, ki smo žepke skoro spráznili. Tistomi sam mogo pláčati 1) ki mi je kofer z železnice doli odneso; tistomi 2) ki ga je na ládjo položo; tistomi 3) ki je ladjo k brejgi držo; tistomi 4) ki nas je vladji pelao; tistomi 5) ki je pri kvarteli ládjo k brejgi držo, gda smo ž nje vóstopali; 6) ki je zládje kofer odneso na sũho; tistomi 7) ki je ga goriodneso vu hižo, gde bomo 3 dni prebivali: ino vsakomi najmenje 20 krajcarov: 40 čentesimo, ár ovači je muvo. — No, matiboža — mogo sam si tak gorisdehnoti tá mála pot ino 3 korone; vij talijanje dobro znáte človeka vózprešati. I tak je šlo po vsakoj poti, nájmenje 5 krát na den i te tak 15 krát v treh dnevaj.

Zaprva smo se čemerili tem talijánom, sledi pa v nevoli smejáli. Rávno dobre vole smo bili, kak smo Venezia šli oglejũvat po vodi, v ládji, ali kak talijan jo zove: gondoli. Po vodi nájobprvim poglednemo klošter sv. J. Stoji pa té samostan na ednom otoki. V kloštri dnesdén stanũjejo patri iz réda sv. Bedenika. V toj cerkvi eden máli del iz ostankov sv. Štefana prvoga mantrnika. Iz toga kloštra je prišo on sv. mož, sv. Gerard (Gellért), koga je naš prvi krao; sv. Štefan krao za vučítela svojega sina postavo, ki je sv. Štefani králi svetnika gorizhráno: Sv. Imre ali Mirka vojvodo; ki je po tistom pũšpek postano nad nami, sledi pa mantrniško korono zadobo. Dvej lepivi tábli nam to oznanita spisana edna po latinskem drũga po vogrskom jeziki. V tom kloštri smo poglednoli ono mesto, kjer so VII. Piusa papo postavili.

Po tom so na red prišle drũge zidine: cerkev kapucinska, cerkev „Salvator“-a, klošter sv. Lazara, šteri celo notri v morji na ednom otoki stoji, i drũge cerkvi. Nego vse nej. Da Venezia cerkveni zidov má 118; što bi pa to vse poredoma poglednoti mogo v treh dnévaj.

Po cerkvaj smo šli glédat svetcke zidine. Bili smo pri palačaj starinskih. Poglednoli moste. Posebno „most zdihlájov“. Tak se pa zove záto, ár vu tom mosti so zdihávali oni razbojniki notri zapreti, ki so v indašnjem kralství kaj lagojega včinoli.

Ali Venezie nájbole živo mesto je Lido. Toga nesmemo vöpovrčti, či smo si gori djáli se spoznati z talijánom gospodom nam süho. Veneziančarje vu váraši notri nemajo vékšega sühoga mesta. Domá pa vu hiži tüdi nemrejo vsigdár sedeti. Za toga volo se pa silijo, v tákša mesta, gde si lahko malo nogé poravnajo. To pa nájdejona otoki : Lido. Te otok je veliko süho mesto, okoli vzéto na vse strane z vodov. Pred Veneziov stoji ino, kak vráta ne püsti, ka bi valovje z velkoga morja vu Venezia prišli, ár je Lido prvle razmoži. Jezero jezér lüdi je tü. V vsakoj 10 minuti velike ladje nosijo z Venezie sem lüstvo. Dvá hodita. Eden tá vozi lüstvo, drügi domo. Vnogo je tü naše vogrske gospode. Nego malo kristjanov, z vékšega so židovje. Domá znábíti nede gučao po vogrskom, tü se vödá za vogrina, ka či kaj nej dobroga včino, lahko potisne te na vogrina, on pa, kak židov naj čisli ostane od vsega hüdoga. Židovje mogo biti, ki je ednomi med nami kaput odneso.

Gda smo že celo Venezia, ino njéne bližanje otoke spreglednoli, te smo se na eden lepi dén na dugšo morskó pot podáli. V kraj od Venezie 9 kilometerov smo se odpelali v edno vesničko : Torčello, naj vidimo tam, kak vidi vö talijan paver na sühom. Nej samo lepi dén, nego dobroga vodítela tüdi smo meli na toj poti. V našej gostilnici : Hotel Bauer-Grünvald smo najšli ednoga slovenca iz Sobote. Pošteni možak je nikši predhodnik bio v tom mesti. On se je veselio nam, mi pa njemi, gda smo se spoznali. Té nas je sprevájo na toj dugšoj poti. Vdiljek po Canal Grandi zvtún váraša pridemo k Murano váraši. Nej daleč od toga mesta nájdemo drügo süho mesto. Tü je cintor. Talijan tü v Venezii vu živlenji hodi v ládji, zato pa po svojoj smrti tüdi more ednok se ešče pelati vu ládji na dugo počivanje v grob.

Od cintora se že ozdaleč káže edna vés : Burano, poleg té pa : Torčello. Obedve vesnički smo spoglednoli. Tü smo vidili talijána pávra na sühom. Ali bole bi bilo, či bi ga nej vidili. Te bi ga li lahko polválo. Ali zdaj to morem od njega praviti, ka je zapüščeni. Posebno ženske. Naši ciganji so 10 krát čistejsi od teh lüdi. Ni-

kaj se ne skrbijo za čistočo. Pa bi se njim vredno bilo za to skrbeti. V Torčello bi te več tujincov hodilo. Torčello je uaimre nigda váraš bio, svojega púšpeka meo; te je bilo to, gda je Venezie ešče nanč nej bilo. Imenitno starinsko cerkev má. Samo ka je zapúščena, kak lústvo samo.

Takšoformo nej rávno lúbléne spominke sam mogo nazáj domo nesti vu Veaezio. Po poti proti domi smo več kaj spitali našega slovenca, ki je že dugu tū od Venezie.

Trg sv. Trojstva, gde je taborska sv. meša bila slúžena za romare. Tū so predgali glasoviten franciškanski redovnik O. Buttykai Anton iz Budapesta.

„Kak delajo tū hiže“ — pitao ga je eden.

— Nájprvlé koleke bijejo notri v zemlo. Ali nej mále, nego duge i debele, kak sebeštjanski bor. Té jo že tak dugo v zemlo bijejo, dokeč idejo. Notri jih pa vdárijó vnožino; v te nájnovjši fundament so 10 jezér borov na to goriponúcali. To pa vnogo košta, zato pa Venezija se doli nej gor pova.

— „Kak je pa te to, ka ništerne hiže so tak lepe drúge pa zapúščene?“ —

„To je od toga, ár vu Venezii níkaj nesme popráv-

lati dnesdén, je vse starina, brezi toga, da bi z Rima sloboščino ne dobo na to. To pa dosta košta, i se dugo vleče, záto je pa vnogo zidin zapuščeni.“

— „Je zdravov Venezii prebivati?“ — „Vsaki ne sliši sem. V zimi je nájbole zdravo, negov leti v je teško za tūjinca.“

— „Globoka je voda vu Venezie vulicaj?“ — Te menše poti eden meter globoke sojo, vékše 5—10 metrov. Voda je mirovna, zadosta topla, precí osolena, záto pa nezmrzne uigdár. Znábíti kakšo mézdro dobi samo, „ali to je nikaj nej nepripravnoga za ládje.“

— „Kak se pa kaj vam te talijanje vidijo?“ — Pita eden slovenec toga slovenca.

— Talijan je vusebi dober, edno je samo na poti, ka je vu velikom siromaštvi. Mála je skledca, i dosta je žlic. Tūjinec je čemeren na njega, ka dosta petla, vsepovsedi nori. Na to ga siromaštvo žené. Ovači dela, z málim i prostim stroškom je zadovolen. Naj samo to má. Nego či toga nema, te je nepotrpliv, kak vsáki drūgi; tem bole ka nema vere. Te ešče de klao posebno gospoda.

Velko je med lūstvom siromaštvo od popa do pávra. Vsaki si pomága, kak si zná. Či nemore po poštenoj poti te vzeme z keléčov rokov.

To je Venezia i njeni talijanje. Med takšimi so gori zrasli Sarto Jožef, kak máli dečak, med temi bili kaplan 9 lejt, plebános 9 lejt, pūšpek 9 lejt. Ino na te se spominajo kak pápa ešče dnes više 9 lejt. Med takšimi talijani smo se mi obračali 7 dni. Med takšimi je živo eden čas oča sv. Martin; med tejmi nej samo ednok, nego vno-gokrat božo rejč gláso naš svetnik Sv. Martin. Nikáki ešče zdaj verjejo živo i spoznavajo ono vero, štero je gláso sv. Mártn. Kde to verjejo, tam je vse lepo i živo pa veselo. Gde so pa vero zatajili, tam je vse žalostno, prázno. Gde je te veseli kraj, ka gori stoji Sv. Martina navuk na Talijanskom, od toga si bomo gučali po novom leti.

Tretji Red Svetoga Franciška.

Redovna molitev tretjerednikov

II. poglavja § 6. se glasi, *Tretjeredniki duhovskega stanu, ki molijo vsaki den brevir, nimajo v tem oziru nobene dolžnosti. Svetovni ljudje, ki ne opravljajo brevirja, ali Marijinih molitev, imenovanih navadno „Dnevnic. blažene Device Marije,“ naj molijo vsaki den če niso po bolezni zadržani, dvanajst Očenašev, Češčenasimarij in Čast bodi Bogu.*

Teliko pomenijo te reči, ka je vsaki tretjerednik dužen vsaki den, če ga bolezen ne zadrži zmoliti dvanajset Očenašov, rávno teliko zdravimarij i dika bodi Bogi. Bolezen, ali beteg nas pa samo tak zadrži, če je tak veliki, ka ne moremo moliti. Da če bi nas vsakši nevolen glavobol, ali zobobol odvezao od dužnosti molitve, te bi skoro nigdár ne dužni bili moliti, da vsaki dén kak Jezus sam svedoči, ma svojo nevalo. Gda je tak veliki beteg, ka je za volo njega nemogoče opraviti molitve, te nam dober Jezus to zamúdo ne bo za falingo jemao i nam zato da vse milošče tak da bi te molitve opravili. Zakaj se pa piše molitev naprej v tretjem redi? 1. zato, ka brez nje ne moremo njegovoga vodila spuniti i nam tak ne more biti, kak bi mogo biti, pot v nebesa; 2. zato, ka nas ta edna občinska molitev vsaki den zdrúži pred Bogom, kak redovne sestre i brate. Gda to molitev zmolimo, vkúp pridemo, čeravno nas visiki bregovje i široko morje loči.

Molimo pa vsikdár pobožno i če le mogoče klečeč. Valano je pa hodečki túdi zmoliti, na priliko denem, gda v cérkev ali z cérkve, na delo, ali z dela idemo. Lehko se na ednok zvršijo te molitvi, pa sinejo se túdi razdeliti. Jako lepo i tanačno je kotrigam, ki so v ednoj hiši, ali blúzi edna ove, te molitvi skúпно opraviti na glas.

Klekl Josef.

Nebésa—kraljestvo.

Sv. pismo piše v knjigaj modrosti govorenje bedákov etak: „Krátek i težaven je čas našega življenja i ne ga ohladila na konci človečem; i za niednoga se ne ve da bi prišeo z ovoga sveta . . . Zato pridite i vživajmo nazoče dobrote i hitro nūcajmo stvari ešče v mladosti. Napunjávlajmo se z drágim vinom i mazili, i náj nam ne odide časov cvet. Venčajmo se s cveticami, dokeč ne zvenejo; náj ga nebo trávnika, da ga naša sladnost ne bi prehodila. Nišče izmed nas náj ne bode ločen od naše razsipnosti; povsod nihájmo za sebov znaménje veselja, ár to je naš delež i to naša prilika; zakaj po tom življenji nasj nigdár več ne bo.“ (Modr. 2.) Tak so govorili brezbožni bedáki pred več kak štiri jezero leti i žalibog nájdemo jih ešče dnesdén vnogo, ki tak govorijo, ki ne poznajo Boga i vekivečnosti ár si ščejo žejo po bláženosti pogasiti s posvetnimi nasládnostmi. Bog pa, da nam odbije vsaki zgovor i nas zeznáni s prihodnjov srečov, je poslal na svet svojega jedino rodjenoga Siná, ki nebésa dobro pozna i šteromi smemo vervali, kajšte nam pravi od njih. Poslušajmo teda, ka govori naš Zveličiteo od nebés. Posebno imenūje nebésa kraljestvo. Na sveti ne strasti, štera bi človeka tak nagibala, kak vladoželnost. Kralūvanje, vládanje, to ti je zapopádek vse časti i slave, vsega bogástva i veselja, vse mogočnosti i sladnosti; z ednov rečjov: obséga vse posvetne dobrote. Králeska korona je vrh vsega človečega življenja na sveti.

Ne trpljenja prežmetnoga, ne vojske prekrváve, ne hūdobije prevelike, či se ide za to, da se dosegne ládanje nad kakšim mestom, kraljestvom ali kakšov deželov. Zanje se dá mir srcá, i celo vera či trbe, kak nas vči skušnja. Ešče vrág, gda je skūšávaeo Kristuša, njemi je ponūvaeo vsa kraljestva toga sveta, ár so se njemi vidla nájpripravnejša vabila za Kristuša, da bi pred njega spadno i ga molo. Z toga vidimo, ka nišče ne dá rad z rok imánja, naj že bo veliko ali málo.

-Ali posvetna kraljestva májo krátek obstánek i njuvo imánje je zdrūženo z ništernov žalostjov i skrbjov; nazádnje razpadnejo. Samo edno kraljestvo je stancvitno,

naimre tisto, od šteroga govori prorok Daniel etak : „Gda pretečé čas štiri velikih králestev — od šterih je govoro — bo Gospod obúdo novo kraljestvo, štero ne bo razdjáno na vse veke, nego vsa druga kraljestva bode razdrobilo i skončalo i tisto de stalo na vse veke.“ (Dan. 2,44.) Čirávno se túdi katoličánska církev imentúje králestvo, naimre králestvo bože na zemli, vendar se tú razmi prav za prav nebesko králestvo, gde Jezuš kralúje z svojimi svéci i od šteroga veli angeo Gabrijel : „Njegovomi králestvi ne bode nigdar konca. (Luk. 1,33.) V podobi králestva nam túdi Sin boži predstávla nebésa. Vi menitnoj predgi na gori Tábor, kje je razlagao prečúдне verske i naturne pravice, je oblúbo siromaškim v dúhi, ki za volo pravice pregánjanje trpijo, nebesko králestvo. Še bole slavno je potrdo to oblúbo, gda je govoro od občinske sodbe, ár je pravo, da šché zvolene sprijéti vnebésa : „Pridite blázeni mojega Oče, posedite kraljestvo, ki vam je pripravleno od začétka sveta.“ 66. (Mat. 26,34.) Gda je poslao vučenike po sveti, oznanúvat sveti evangeli, povedao njim je očivesno, da ide v svoje králestvo pripravlat njim mesta. Z ednov rečjov : Kje koli govori od plačila nebeščánov, povsod obeče králestvo, ali ne kraljestvo toga sveta, nego prihodnje, vekivečno králestvo v nebesaj.

Nebesko králestvo je tak veličástno, da presega ves naš rázum. Či nas že sáma miseo, da smo kotrige božega kraljestva na zemli, t. j. da smo deca materé církvi, ki v lúbezni obimle ár vábi vu svoje naročje lústvo vseh krajov i národov, či nas, právim, že ta miseo tak povišúje, kak skipi ešče naše srcé, či se zmislimo na neskončnost nebeskoga králestva, kje bodo vsi zvoleni i svéci, keliko jih je bilo od Adama do sodnjega dnéva, kralúvali z šeregi angelov i drugih nebeski dúhov. Tam de konec vseh narodnosti, vsi bomo bratje, deca i dediči boži. Različnost jezikov ne bo več zadržávalo naši razgovorov ; ár jezik nebeskoga králestva je jezik lúbezni, ki de vsem razumliv. Tam ne bo sovráštva, ne nevoščenosti, ne greha, ne strasti, nego vsi bomo z Bogom kralúvali v lúbezni i svetoj jedinosti z miljon i miljonov bratov i sester. Kráo toga králestva, krao vekivečnosti, ne le Bog vojskinih šeregov, kráo vseh králov, pred

šterim se prigiblejo vsa kolena, král mira, slavni kráo, nego túdi najmilejši oča vsakoga prebivalca posebi. „Jaz bom njegov Bog i on de moje dete“, govori Gospod od vsakoga tej nebesčánov. Zaistino, zvoleni v nebesaj neso samo slugi i slúžabniki boži, nego Bog odmeri vsakomi po njegovom zaslúženji túdi delež pri vládánji nebeskoga králestva. Vsi zvoleni so králi. Oni so zvoleni rod, kralesko dühovstvo, sveti národ, pridobleno lúdstvo, štero je Bog pozvao iz temice k svojoj prečúdnój svetlosti. (I. Petr. 2,9.) Takšemi gospodi slúžiti se pravi kralüvati. Najménjši služabnik njegov je jezerokrat imenitnejši kak náj vekši vladár toga sveta. Njegovi slúžabniki bodo njemi slúžili i glédali ga v lice, i njegovo imé njim bode na čeli, i bodo žnjim kralüvali na vse veke“. (Skr. raz. 22,3.) Ali si je ne Bog zvolo siromaških na tom sveti, da so bogati vu veri i deležniki králestva, štero je Bog oblübo tistim ki ga lübijó? Oh, z verskov gotovostjov známo, da či trpimo s Kristusom, bomo túdi ž njim kralüvali. Zaistino mi mo deležni njegovoga imánja, mi pridemo v njegovo veličastvo, i vsaki, ki premága telo, svet i pekeo, bo z deležom svoje blaženosti zaslúžo, sedeti s Kristušom na stolci, žnjim kralüvati i žnjim deliti delež veličánstva, kak je Kristuš premágao i si seo k svojemi oči na njegov stolec.

Po takšem premislávanji mi je jasno, zakaj je sv. Alojzij ne šteo prevzéti vladárstva svoje kneževine, ár je raj postao sirmaški redovnik, kak pa da bi noso na glavi vladarsko korono. Zdaj šče le znám, zakaj je mládi kráo Herminegild raj postao manternik i si je dáo od svojega oče glavo odsekati, kak pa da bi zatájó najmenšo pravico katoličanske vere, ár je nebesko králestvo bole lübo, kak minlivo posvetno. Zdaj šče le vidim, zakaj je casar Károl odložo casarsko korono i živo sam za sébe, da bi se leži pripravo na smrt. Zdaj razmim zakaj je toliko králov i casarov lübiló jákost, branilo církev i z gorečnostjov doprinašalo dobra dela, ár so se bojali da bi s posvetnov koronov zapravili vekivečno korono.

Vzeto iz knige Stöger Janoša
dühovnika Jezušove družbe „Nebeska korona“

Lourdes.

Bernadetka je na drugi d en v  olo  la. T u je preve  dosta  pota mogla gorv z eti od pajda ic i od vu itelice. Ali ona je vse mirno z l ubezni do Device Marije pretrpela. Tak delaj t udi t i drago dete. Marija ti obilno povrne vse, kaj mirno zatrpi  za njo. Gda se bodo nor earili z t ebe, ka moli  sv.  islo, ali ka rado hodi  k sv. obhajili, brez edne protivne re i to prenesi, pa li moli, li se pre i  avaj i Marija ti obilno povrne tvojo stanovitnost, kak Bernadetki. Devica Marija se njoj je po tej  potaj prikazala najmre, jo po imeni zvala, njej odkrila skrovnost,  tera je samo njej  la pa njoj t udi naro ila, naj pove d uhovnikom, da morejo kapelo zozidati na tom mestu, kje se je prikazala. Vidite kak veliko  est je dobila za potrpljivost  e na tom svetu! Kaj pa e  e v nebu dobimo  e bomo za Marijo merno trpeli.

Po Marijinom velenju je Bernadetka  la h gospodi plivanu i po imeni Peyramale-i i njim naro ila da prikazen  ele kapelo meti na pe ini. Oster ali dobroga i gore ega srca d uhovnik jo dobro vse zpita jo pa njoj nalo ijo, naj prikazen prosi za  udo, ka bi cveo zdaj v zimi divji   ipkov gm. Gda je Bernadetka to prikazni povedala, se je zasmejala ta i jo je v votlino notri

zvala i v njej trikrat zezvala : pokora, pokora, pokora, pa njej pa edno skrovnost odkrila, kak i na drugi den štere je povedati nikomi ne smela. Gospod plebanoš so na to vse tak pravili „Čakajmo mirno.“

Notri v votlini je Bernadetka mogla z prstami malo zemlo zdregati i na to je ljublena vretina privrela iz zemlé z štere je piti mogla i tudi ništérni listič travine tam rasteče jesti. Ta voda ešče dnes teče i vsaki dén je 122 jezero litrov privré i se pošila na vse kraje sveta pa vrači na čúden način ljudij brez računa.

Leta 1858-ga, márciuša 25-ga, na den Marijinoga oznanūvanja, ali na cepleno Marjo se je prikazen odkrila i na tretjo prošnjo Bernadetkino, što, da je, odgovorila „*Jaz sem nevtepeno Proprijetje.*“ Z temi rečmi je povedala prikazen, ka je sama Mati Boža, štéra se z grehom nigdár ne vtepla, niti te ne, gda se je v maternoj utrobi poprijela. Mi gda smo v maternoj utrobi bili, smo meli greh na sebi izvirni, ali poprijétni, šteroga smo herbali po starišaj od Adama i Eve i šteri se nam je pri sv. krsti dolizbriso, ali Marija ga nigdár ne mela, zato ka je namenjena bila za mater Jezušovo i za volo njegovoga zaslužnja se njena duša z grehom nigdár ne zamazala.

Na vūzemski ponedlek, 5-ga aprila, še je Prečista Dēva pá prikázala i te se je tá čúda zgodila kak je 9 jezero ljudij vidilo, ka je Bernadetka dugo držala roko na gorečoj sveči, ka jo je ogenj ščista prehodo, pa se li nikaj ne žežgala.

Hūdomi dūhi se je nikak ne vidilo to romanje k votlini i češčenje Prečiste Device zato je zapelavao višejšnja oblast, naj to deklico da v noršnico (hiša za nore) zapreti. Ali dobra nebeska mati jo rešila té nesreče.

To leto je šla Bernadetka k prvomi svetomi obhajili i z gorečim srcem je Jezúša prvič k sebi vzela. Zatem je stopila v deviško družbo, leto 1860-gapa med vsmilene sestre v samostan. Kak nūna je tak živela do smrti v samostani i skoro zmerom trpela, dokeč je ne prišla sama nebeska mati po njo. Vekšega dobroga dela nišče ne more doprinesti, kak ki trpi, zato je dobra mati Marija, da je Bernadetko jako ljubila, njej dosta trpljenja poslala. I med tem trplenjom je bila pobožna kak en Angeo, krotka, kak ovca, i prosta, ponizna i čista, kak golobek. Njeni obraz je bio, kak ednoga deteta i

vsaki je na nebo mislo, ki jo samo zagledno. Od svoje prikazni je nikomi sama od sebe ne gučala. Zdaj že v nebi vživa plačo, ka je čista dekla bila i ljubila Marijo.

Pri Gave vodini pa stoji troja velikanska cerkev, kam so že milijoni priromali i najšli pomoč na telovne betege i duševne rane pri „Lurskoj Gospej.“

Marijin.

Vsaki človek ma ednoga angela čuvara, ki ga po božem velenji varje duševnih, telovnih nesreč. Maš ga zato, drago dete, ti tudi. Nema tvoj angel toti tela, ma samo dušo, pa li vse vidi, kaj

ti delaš i dobromi Bogi naznani. Če si samo zato kjer drago dete, i ti na pamet pride, ka bi kaj hüdoga včinilo, ne bogaj hüdoga zapelivca, nego te dober glas, šteri te vkraj od lagovoga drži. To je tvoje angela čuvara glas.

Septembra prvo nedelo sveti sveta mati cerkev angelov čuvarov god i obhaja ga osem dni, to je do priseštne nedele. V teh osmih dnévah se zahvali drago dete svojimi angeli čuvári za vse dobrote, šteri ti je že skazao i prosi ga najbolje to miloščo, naj te občuva od smrtnoga greha. Zmoli pa na té namen vsaki den dve zdravimarji i zdehni tüdi: lübléni moj angel čuvar, bogati ščem.

Lačna je živazen,
Žalodec njej prazen, *
Zato vküp beži
I se tá drži
Kje rogače
Vláti zlate
Sad.

Barat Anton pa davle,
Z obirorok sipavle
Blagosloven dar
Denes kak vsigdar
Z dobrim srcom
Svojim znancom
Rad.

š je s, s je sz, č je cs, ž je zs.

Pošta.

Mencigar Janoša dovica. Večeslavci. 2 K za list sem dobo. Bog plati.

Šinko Ana. Topolovci. Nemeč Jožefi hodi list K sv. Jeleni. Naj se pri g. plebanoši zglatijo. Jaz sem dvakrat to gospodi plebanoši na znanje dao.

Geder Števan. Hári Alojz Krášči. Od vsakoga na podpora lista sem dobo 1 korono. Bog plati. Eden stran papera more popolnoma čisti biti gda se kaj za list piše i litera moro z temi kvakami biti pisane (š, č, ž). Da v štampariji rokopisov ne obračajo, samo edno stran glédajo, ka hitrej delo ide od rok.

M. Slavic. Eggenberg. Hvala za pozdráv. 3 K sem dobo.

Balažek Štefan. Prez. Po sv. pismo pišite na naslov: Kato-liška Bukvarna. Ljubljana. Stolni trg. Krajnsko. Cena okoli 10—12 koron.

Odpústki.

Za mesec september.

14-ga	popolen odpústek	za tretjerednike v Črenslovsko tretjeredniško podružnico slišajače i karmelskoga škapulera družbenike;
17-ga	"	" tretjerednike i vesoljna odveza;
18-ga	"	" tretjerednike;
21-ga	"	" kotrige „živoga rožnoga venca“;
24-ga	"	" tretjerednike;
27-ga	"	" tretjerednike;
28-ga	"	" „karmelskoga škapulera“ kotrige;
29-ga	"	" tretjerednike i družbo karm. škap.

Za mesec oktober.

1-ga	"	"	drúžbo Srca Jezušovoga, ali prvo nedelo, ali šterikoli den meseca;
2-ga	"	"	drúžbo olt. Svestva i eden šterikoliden meseca;
4-ga	"	"	tretjerednike i vesoljna odveza;
5-ga	"	"	drúžbo živ. rožnoga venca;
6-ga	"	"	tretjerednike;

K zadobljenji popolnih odpústkov je potrebno spoved, prečišča-vanje opraviti i v namen sv. matercerkve moliti. Navadno se moli 5 očanašov, 5 zdravimarj. Opravi se pa naj ta molitev ešče v cerkvi, zato, ka se obiskavanje matercerkve večkrat túdi naprejspiše. Ki vsaki den, ali konči 5-krat na tjeden hodi vredno k sv. obhajili, brez spovedi dobi vse popolne odpústke (Ac. S. S. XXXIX. 62, 1906, febr. 14.)

Dari.

I. Na Hotiško Kapelo.

Lebar Janoš, Balažic Janoš, Lebar Matjaš, Lebar Marko, Kramar Ivan, Farkas Ferenc, Žalik Mihal, Kranjec Marko, Németh Matjaš, Krančič Ivan, Ritlop Matjaš, Györek Mihal, Györek Štefan, Toplak Ivan, Magyar Mihál, Žalik Kata, Séči Józef, Vuk Jožef, Farkaš Ivan, Kelenc Štefan, Raduha Jožef z Chicage so darovali vsaki pět dollarov.

II. Na veliki oltár k sv. Bedeniki.

Wittmajer Matjaš z Kančavec 1.20. K. N. N. z Čerensovec 26.88. N. N. z Turnišča 50 fil. Panker Maria, Lacko Ludovik 10.—. Kovač Franc z Prosenjakovec 2.—. Terplan Pavel st. 3 K. Kodila Ivana doviča 4 K. Trplan Ludovika doviča 4 K. Lovenjak Janoša doviča 2 K. Celec Janoš 5 K. Knar Karola doviča 12 K. Horvat Janoš od Bedenika 3 K. Knaus Anton 1 K. Török Franc z Fokovec 5 K. Talian Števan 4 K. Küzma Julia z Vučegomile 10 K. Kocet Fana 1 K. Terplan Peter 2 K. Gregor Mihal 2 K. Talian Peter st. 2 K. Zónik Janoš 3 K. Gergor Jožef z Sela 4 K. Lipič Mikloša doviča z Kúkečkoga 1 K. Niederer Anton 2 K. Gomboc Jožef 4 K. Kodila Peter 5 K. Kodila Števana doviča 1 K. Terplan Ferenc 2 K. Miholič Ignac 3 K. Trplan Kata 1 K. Kodila Franc z Andrejec 5 K. Pavel Elizabeta z Potrne 10 K. Wittmajer Peter 5 K. Recek Kata z Bokrača 2 K. Szép Matjaša doviča 2 K. Szép Janoš z Moravec 4. 92 K. Maučec Bára Völgyifalu 20 K.

III. Na podobi Srca Jezušovoga i Maijinoga za cerkev sv. Jeléne z Krašič.

Hári Aloiz 10 K. Geder Števan 2 K. Smodiš Anton 2 K. Bernat Jožef 2 K. Bernat Lujza 2 K. Bernat Marija 1 K. Bence Jožef 1 K. Bernat Ana 1 K. Benko Maria 1 K. Čontala Janoš 40 f. Čontala Janoš 30 f. Domiter Mihal 1 K. Ficko Matjaš 1 K. Ficko Matjaš 1 K. Ficko Franca 1 K. Ficko Jožef 1 K. Ficko Maria 1 K. Grlee Jožef 1 K. Grah Maria 60 f. Geder Franc 60 f. Geder Leopold 1 K. Gomboc Franc 2 K. Hári Anton 2 K. Hári Maria 2 K. Hári Leopo'd 20 f. Hári Stefan 20 f. Hári Franc 20 f. Hári Lujza 1 K. Hári Maria 1. 20 K. Hári Treza 1 K. Hári Franc 1 K. Hári Alojz 40 f. Hári Ferenc 1 K. Hári Maria 1 K. Hári Alojz 60 f. Hári Jožef 1 K. Hári Franc 20 f. Hári Kata 30 f. Hári Franc 1 K. Hári Anton 40 f. Haužar Antonija 1 K. Hažar Jožef 20 f. Kôs Jožef 40 f. Kôs Mária 2 K. Kôs Števan 20 f. Kôs Tréza 1 K. Kosednar Števan 60 f. Kolmanič Maria 1 K. Kolmanič Jozefa 1 K. Küzmič Mihal K. Kosednar Števan 20 f. Kosednar Justina 2 K. Küzmič Jožef 1 K. Küzmič Josefa 1.60 K. Küzmič Mihál 1.40 K. Kosednar Anton 2 K. Opaka Ivan 60 f. Šárkán Anton 2 K. Šárkán Ana 1 K. Šárkány

Treza 2.60 K. Škodnik Maria 1 K. Sipos Jožef 20 f. Šiftar Jožet 20 f. Sinko Franc 1 K. Šadl Anton 1 K. Šárkan Leopold 60 f. Smodiš Janoš 1 K. Smodiš Janoš 2 K. Smodiš Štefan 1 K. Smodiš Jožef 1 K. Smodiš Franc 50 f. Segeri Ferenc 1 K. Segeri Maria 20 f. Smodiš Ana 1 K. Ulrik Janos 1 K. Ulrik Jožef 1 K. Žilavec Maria 20 f. Vogrinčič Alojz 2 K. Vogrinčič Maria 2 K. Vogrinčič Ana 2 K. Vogrinčič Ferenc 2 K. Vogrinčič Mihál 1 K. Vogrinčič Lujza 2 K. Vogrinčič Maria 1 K. Vogrinčič Lujza 1 K. Vogrinčič Mihál 30 f. Vogrinčič Jožef 20 f. Vogrinčič Mihál 60 f. Vogrinčič Janoš 20 f. Vučina Maria 60 f. Vučák Maria 1 K. Vučák Kristina 1 K. Vučák Károl 20 f. Vučák Alojz 20 f. Vučák Ana 20 f. Vratoša Anton 1 K. Vratoša Franc 1 K. Vratoša Lujza 1 K. Vulf Jožef 20 f. Vulf Lujz 1 K. Vulf Karol 1 K. Vkup 107 Koron.

IV. Na misijone.

Zenkovič Bára z Hotize 1 K. Grah Alojz z Korošec 50 f.

